

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

כ"ג בתמוז תשפ"ה | שבת קודש | גליון 158

פרשת פינחס

מנן העל"צ חכם בנימין שמואל'י שליט"א

עֲלֵה אֶל-הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ד"ת
19:09	19:49	20:19	21:14
19:30	19:50	20:21	21:16
19:27	19:47	20:18	21:12
19:27	19:47	20:18	21:12

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"ד תמוז

כד. רבי כמוס פלח ראב"ד בנגזי טריפולי | הרב שלמה גלמן - רב קהילת קווינס, תשס"ח. | רבי יהודה קרביץ, תשנ"ה | רבי יצחק קולין, תשס"ג

יום שני - כ"ה תמוז

כה. רבי ישראל יהושע מקוטנא, מח"ס שו"ת ישועות מלכו | רבי אברהם ברדקי מנקי הדעת שבידושלים, תשנ"א | רבי אריה לייב בעל השאנת אריה | רבי יוסף אביחצירא ב"ר מכלוף, רב העיר יבנה | רבי יצחק קולין, רבה של י-ם, התשס"ג

יום שלישי - כ"ו תמוז

כו. רבי אהרון ברכיה ממודינא, מח"ס מעבר יבוק | רבי אלכסנדר הכהן אב"ד בקלן | רבי שלמה גאנצפריד, מח"ס קיצור שלחן ערוך

יום רביעי - כ"ז תמוז

כז. יוסף בן יעקב אבינו, ב' קצ"ט. (י"א, עיון סדר הדורות) | רבי יעקב עדס חבר בית הדין הגדול בירושלים, תשכ"ג | רבי שמואל רוזובסקי מראשי ישיבת פוניבז', תשל"ט | רבי אליהו זוזות, רב במחסייה ומח"ס האדם בשבחות ועוד | רבי אלעזר אבוחצירא בכא אלעזר, תשע"א

יום חמישי - כ"ח תמוז

כח. רבי יעקב שאול אלישר יש"א ברכה, תרס"ו | רבי חיים פרידנלדר, משגיח ישיבת פוניבז', תשמ"ו | רבי שלמה טנא אב"ד תל אביב, תשמ"ו | רבי אליעזר מליעזנסק בן הנועם אלימלך, תקס"ו | רבי משה טיטלבוים, מח"ס ישמח משה, תר"א | רבי יוסף שלום אלישיב, תשע"ב

יום שישי - כ"ט תמוז

כט. רבי יוחנן הסנדלר, קבור במירון | רבי שלמה יצחקי-רש"י, ד' אלפים תתס"ה, קבור בצפת | רבי משה מזאלישין, מח"ס משפט צדק תקצ"א | רבי עלואן ש. אבידיני, רב יהודי כורדיסטאן, מח"ס מעשי הגדולים

יום שבת - א' אב

א. אהרון הכהן, ב' אלפים תפ"ו קבור בהר ההר בירון | אלעזר הכהן בנו של אהרון הכהן, קבור בהר אפרים | רבי יעקב בן עטר, מח"ס בית אלקי יעקב | רבי שמואל ערנפלד מחתם סופר | רבי מרדכי סגרון, מח"ס יושב מרדכי, תשכ"ט | רבי יוסף זרוק, מח"ר פורת יוסף, מתלמידי הרב שרעבי, תשמ"ב | רבי שלמה אלברשטאם האדמו"ר מבאבוב, תש"ס

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנעדר מדי יום ע"י מיי"ר גדול המקובלים

שלושה 3 א' בואטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צהריים של אברכי ירבני הישיבה כולל סעודת דרכי תורה וקריש כולל תיעוד שישלח אליכם בואטסאפ

שלושה 7 א' בואטסאפ

הידור מצווה

הכתיבת לספרי תורה, תפילין ומוצאות בפיקוחו של מיי"ר שליט"א וכן כל ספרי מיי"ר

שלושה 5

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקיור ללא שמות טיספים

שלושה 7

קביעת פגישה למי"ר

אך ורק דרך הטלפון

הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחת

מכון להוצאת ספרים ניתן להקדיש לע"ז

תואלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת האלכה וזמנית 2-3 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בואטסאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה שלוחה 10

הכל בטלפון ארוד:

03-55-20004

מסכת דרב בניהו שמואלס כ"ט

03-5520004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיטורים: 073-371829

ע"פ צח"ק ישראל יוסף 054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'עדי הי"ו

פרשת פינחס

פרשת פנחס מכונה גם "פרשת המועדות", כי היא כוללת בתוכה את קורבנות כל חגי ומועדי ישראל. למה דווקא עכשיו קוראים פרשה הכוללת את כל המועדות? כי לעתיד לבוא, אחרי הגאולה, יום י"ז בתמוז יהיה בעז"ה "יום טוב ראשון", ואח"כ יהיו ימי "חול המועד" במשך 21 ימים, כש"יום טוב אחרון" יהיה ביום תשעה באב. בינתיים, הימים האלה הם ימי אבל, והאדם עלול ליפול במוזעות הייאוש ולחשוב, "מה יהיה איתנו?" לכן אומרים לו בפרשה שלנו, "הנה, יש לך חגים ששמחים בהם". כל זה, כדי להפיג את צערם של ישראל, ולזכור שבעז"ה עוד נראה ישועות, והימים האלה עוד יהפכו לימים טובים. ולא עוד, אלא שפנחס בן אלעזר, שהוא אליהו הנביא, עתיד לבוא לכשר על הגאולה: "הנה אנוכי שולח לכם את אליהו הנביא, לפני בו יום השם הגדול והנורא". לכן, דווקא בימים הללו קוראים פרשת 'פנחס', כי אנחנו מצפים ומחכים בכל רגע לאלהי הנביא, שיבשר לנו על הגאולה, בעזרת האל ובישועתו.

פנחס מחזיר בתשובה

פנחס ידע איך לפייס את הקב"ה. מה פירוש "השיב את חמתי"? יש לזה הרבה פירושים. אחד מהם הוא שענן ה' היה "פולט" את כל אותם חוטאים ופושעים שלא היו עובדי ה'. לכן, אמר לו הקב"ה למושה, שכל אותם שעבדו את "בעל פעור", "הוקע אותם לה' נגד השמש" מהו נגד השמש? מחוץ לענן.

מה עשה פנחס? הוא קינא קנאת ה' צבקות, ועל ידי כך הוא נתן כוח לעם ישראל. הם ראו שהעיקר הוא תשובה ומעשים טובים, ושכל השאר זה הכלכלים. בכך הוא "השיב את חמתי". כלומר, כל אלה שהיו מחוץ לענן, כל אלה שנפגעו מחמתו של הקב"ה, פנחס החזירם בתשובה ואז הם יכלו לשוב לתוך הענן, כדי שלא יצטרכו ללכת מן העולם.

ימי בין המצרים

רבנו האר"י אומר ב"שער הכוונות", שכימי בין

בין הגויים לעם ישראל. הגויים, ברגע שלא טוב להם, הם כועטים. אבל עם ישראל לא כך. כשיש צרות וקשיים, הם מאמינים בני מאמינים, ויודעים שהכל מאת ה' והכל לטובה. לכן נאמר "כל יודפיה השיגה בין המצרים". מי שרודף ורוצה להכין את מעלת עם ישראל, מתי הוא יכול להשיג את מעלתו? כשהם שרויים בצרה, ולמרות זאת עדיין מתקרים אל ה', דבקים בו ושומעים בקולו. כתוב שלעתיד לבוא הקב"ה יתן לגויים מצווה אחת ו'סוכה' שמה, ואז, כשהוא יוציא חמה מנרתיקה, הם מיד כועטים והולכים.

ימי בין המצרים, שהם 21 ימים קדושים המסתיימים בתשעה באב, הם כספירת הכינה – שם "אהיה" ו"כינה" הם בעולם התשובה. כימי צרה, המלך נמצא עימנו – "עמו אנוכי בצרה". הקב"ה נמצא בתוכנו. **איפה אפשר למצוא את האבנים הטובות והמרגליות? עמוך בתוך האדמה בהרי החושך. שם אפשר למצוא אותן...** עכשיו, כל המרגליות טמונות פה, בימים הגדולים האלה, וצריך רק לחצוב ולהעלות אותן. כשאדם רוצה להיכנס לארמון המלוכה, הוא דופק ומבקש שיפתחו לו. האם יפתחו לו מיד? לא. אבל עכשיו לא צריך ללכת לדפוק בדלת, כי הקב"ה ממש פה, הוא נמצא איתנו. הרי כתוב "קרקע נקנית בכסף, בשטר ובחזקה" – "קרקע" היא ארץ ישראל, ארץ הקדושה. היא "נקנית בכסף", בכיסופין לה' יתברך. היא נקנית גם "בשטר", שזה התורה, וגם "בחזקה". "מכי דייש אִמְצָךְ" – כשהאדם מיצר ובוכה בכין המצרים. "דייש" זה אותיות "שד-י", וזה סימן שהקב"ה עמנו בימי "בין המצרים".

השעות של בין המצרים

ימי "בין המצרים" מתחלקים לשניים. ישנם 13 הימים שמי"ז בתמוז ועד ראש חודש אב, ואחריהם עוד תשעה ימים המסתיימים בתשעה באב. 22 ימים הללו, כפי 24 שעות ביממה, מונים יחד 528 שעות. אם ננכה מהם שלוש שבתות, שבהן לא מתאבלים על חורבן בית המקדש, אפשר להפחית 72 שעות מהחשבון. יש לנו גם את ראש חודש, שזה עוד 24 שעות שיודרות לנו. אם נוסיף גם את שש שעות אחרונות של יום תשעה באב, שעליון כתוב "קרא עלי" מו עד", יוצא שיודרות לנו 102 שעות. א

החולים מלאים. אנשים מתייסרים. יש כל כך הרבה פצועים, כל כך הרבה שנהרגו במלחמות – כמה אלמוניות, כמה יתומים, כמה בחורי ישראל שמידרדרים, שנשמותיהם חולות... לא חבל? כל האויבים רודפים אחרינו. אז איך יבוא המשיח? לכן, צריך לחזור בתשובה, לזעוק לקב"ה. זה הזמן לכן. כתוב, "כל יודפיה השיגה בין המצרים" – כעת הזמן המסוגל לבקש על הגאולה וגם להשיג אותה.

בדרך כלל, אדם שה' ברך אותו בפרנסה בשפע, והוא יושב במנוחה ובלי דאגות – יש לו וילה, יש לו מכוניות, יש לו הכל – לא קשה לו להודות לקב"ה. ברור שהוא יגיד "תודה רבה לך, ריבונו של עולם!" אבל אדם שיש לו צרות וקשיים, קשה לו להיות דבוק בה'. בזה יש הבדל גדול

מפי מרן גדול המקובלים
הרב **בניהו שמואלי שליט"א**

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

מאוד כדי לא להיכשל במראות אסורות. סומא אחד עמד להיפטר מן העולם, והוא אסף את ילדיו ואמר להם: "אני רוצה לגלות לכם סוד. תחזיקו טוב את הכיסאות שלכם שלא תיפלו... דעו לכם, שאני רואה מצוקי!" הוא הסיר את כיסוי העיניים שלו, ואמר לכל אחד מהם איך הוא נראה ומה הוא לובש. ואז הוא אמר, "כל השנים חייתי פיתה, אלא שהראיתי את עצמי סומא כדי לא לפגוע בקדושת העיניים. וזו גם הצוואה שלי אליכם – שמרו מאוד על העיניים!"

פריצת החומות זה החורבן הכי גדול

הגמרא אומרת, שבחורבן בית ראשון הובקעה חומת העיר ירושלים בט' בתמוז ולא בי"ז בתמוז. לכן, כל שכנים שנות גלות ככל היו צמים בט' בתמוז. אבל, שואלים המפרשים, הרי צום י"ז בתמוז הוא לא רק על שהובקעה העיר, אלא על עוד ארבעה דברים שקרו באותו יום: שרף אפוסטמוס את התורה, נשתברו הלוחות, בוטל התמיד והעמידו צלם בהיכל. האם רק בגלל שהובקעה העיר צמו בט' בתמוז? אכן שאלה חזקה מאוד. אלא, התחלת החורבן היא כשנפרצו החומות, במיוחד כאשר אלה חומות ההלכה, חומות הצניעות, חומות השבת, חומות הכשרות, חומות הטהרה... ברגע שבוקעים את החומות האלה, זה חורבן אמיתי. לכן, "פורץ גדר, יישכנו נחש" - מי שפורץ את הגדרות, את החומות, את הסייגים, זה חמור מאוד. כתוב, "לִיצֵר, משפחת היצרי" - זו אומנותו של יצר הרע, שאומר לו כך ואומר לו כך, ולאט לאט אדם מתדרדר. גם על היוונים כתוב, "ופרצו חומות מגדלי וטמאו כל השמנים". היוונים גורו הרבה גזרות קשות על עם ישראל, אז למה מודגשים רק את העובדה ש"פרצו חומות מגדלי"? אלא, שהעיקר זה ה"חומות" שהם פרצו. למה הדבר דומה? לאדם שרואה מישהו שטיפס לקומה שישית או עשירית

נפחית את 102 השעות האלה מ-528, שהם בגימ' "מפתח", נישאר עם 426 שעות. על זה נאמר "הנה אנוכי יוצא בתוך מצרים". "תוך" הוא בגימ' 426. "מצרים" זה ימי "בין המצרים", שבהם הקב"ה בא בתוך בני ישראל ורצה לראות איך הם משפרים את מעשיהם.

רבנו האר"י כותב, ש-13 הימים האחרונים של חודש תמוז, הימים שאחרי י"ז בתמוז ועד ראש חודש אב, כאים לכפר על חטא העגל, ותשעת הימים שבין ראש חודש לתשעה באב כאים לכפר על חטא המרגלים - סה"כ, יש לנו בהם 426 שעות, כמו שחישבנו קודם. "עגל" בגימ' 103, ו"מרגלים" בגימ' 323 - וביחד הם בדיוק 426. השעות הללו מכפרות על חטא העגל וחטא המרגלים. זה פלא פלאות.

שלוש הפטרות

בעזרת השם, מתחילים עכשיו לקרוא את שלוש הפטרות של "תלאת דפורענותא" - "דברי ירמיהו בן חלקיהו", "שמעו דבר השם", ו"חזון ישעיה". אחר כך, החל מהשבת שאחרי תשעה באב ועד ראש השנה, יש שבע הפטרות המכונות "שבעה דנחמתא". הפטרות "תלאת דפורענותא" מתקנות את שלוש הספירות העליונות, "כתר", "חוכמה" ו"בינה". הפטרות "שבעה דנחמתא" מתקנות את ז"ת - שבע הספירות התחתונות. הימים האלה הם גם כנגד הימים שבין ראש השנה ושמחת תורה, שהם בדיוק 21 יום. כשאדם חוזר בתשובה בימים אלו, מתכפר לו.

ההפטרות הראשונה, "דברי ירמיהו", רומזת על תיקון הפה - מה שהאדם מדבר בפיו ומה שהוא מכניס לפיו, כי "כל עמל אדם לפיהו" - מלכות פה, תורה שבעל פה. מי זוכה לתורה? מי שהוא

בעל' על הפה שלו, מי שיודע לשים מנעול על פיו - איך לדבר, מה לדבר, ולפעמים גם איך לא לדבר... הכל צריך להיות בזירות, בחוכמה ובתבונה. כל הצרות באות לעולם בגלל הפקר הדיבור. "לפום צערא אנרא" - לפי הצער, כך יהיה השכר. "לפום" - כלומר, לפי הפה, לפי מה שהאדם מוציא מזהפה, נקבע כמה "צערא" ו"אנרא" הוא יקבל, כמה צער או שכר... אם הוא שומר על פיו, הוא יקבל שכר. אם לא - אוי ואבוי. הרי על קמצא ובר קמצא נחרב בית מקדשנו. על לשון הרע ומחלוקת. לכן, צריך תמיד לדון כל אדם לכף זכות, כי לפני שהאדם מוציא את הדיבור מפיו, הוא עדיין שולט עליו. אבל אחרי שיצא הדיבור, זה כמו "חיצים ביד גיבור" ואז כבר אינו יכול לשלוט עליו.

כשבת השנייה של בין המצרים קוראים את ההפטרות "שמעו דבר השם". אם אדם רוצה לשמוע את דבר ה', הוא צריך לא לשמוע לשון הרע, לא לשמוע דברים בטלים. רבנו חיים בן עטר לא הבין פעם למה לא התגלה אליו אליהו הנביא, שהיה רגיל שמתגלה אליו כל הזמן. אמר לו, "שמעת דברי ביזיון על תלמיד חכם ולא מחית". הוא נהג לחלק כל ערב שבת מנת בשר לאברכים. בא פעם עשיר גדול שתמך בו, וכיקש גם הוא לקבל בשר, בטענה ש"לאברכים אתה נותן, ולי לא?" ורבנו חיים לא ענה לו. אמר לו אליהו הנביא, "לא מחית נגד דבריו, אז אני לא בא אליך".

ההפטרות השלישית היא "חזון ישעיה", והיא עוסקת בשמירת העיניים, שצריך להזהר בזה

תיקון הנפטרות

תיקון הנפטרות זהו תיקון שעשים עבור נשמת הנפטר, כדי ליבנו ולהכניסו בעלמות העליונים ולהעלותו מדרגת שבת וראש חודש.

המקור לכך: מגדולי המקובלים רבי יהודה פתיה זצ"ל וזה לשונו בספרו הקדוש "מנחת יהודה":

"אם חורשים רצונם לעשות נחת חיה לנפש, להושיעו ולהצילו מכף הקלע ומדינה של ניהם, שהוא נידון בהם, אין שם אופן, כי אם לשפך שח והפילה בפני כלבי של עולם בעד המת הרהור. ויקבצו עשרה אנשים כשרים וידעו ספר ויעש לנחת סדר התיקון..."

והתיקון זה מועיל מאוד לנשמות הנפטרות להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום

התיקון יערך אי"ה ביום חמישי

כ"ח תמוז (24/07/25) ערב ראש חודש אב

בשעה 14:00 בהיכל ישיבתנו הקדושה

לחסידי שמות 03-5520004 שלוחה 5

לחסידי שמות
באתר הישיבה

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

נקלע ליער סבוך ותעה בו יום ויומיים. פתאום הוא ראה מולו דוב גדול ומאיים. מה עשה עכשיו האיש מול הדוב הגדול והרעב? הוא הרים את המקל שהיה בידו לעבר הדוב, ופתאום נורה שם כדור והרג את הדוב. אמר האיש, "הנה, התקיים כי 'אם השם יאכה, גם המטאטא יהפוך לרובה'..." ואז פנה אליו צייד שישב על העץ, והוא בעצם היה זה שירה את הכדור על הדוב והרגו, ואמר: "אתה חושב שאתה הרגת את הדוב עם המקל שלך? זה אני שיריתי בדוב והצלתי אותך!" כך אמר גם יעקב אבינו לשמעון ולוי: "אתם חושבים שאתם כבשתם את עיר שכם בגבורתכם? זה לא אתם, אלא אני הוא שכבשתי אותה בתפילתי. להתפלל על צער השכינה

לכן, על האדם לדעת, שכדי להינצל מהצרות, הוא רק צריך להתפלל לקב"ה. לפעמים יש לאדם צרות פרטיות, אבל הוא צריך לדעת שהוא לא יכול להתגבר לבד על כל הבעיות. מה יעשה האדם? לא יפסיק להתפלל לה' שיושיענו מהצרות שלו. אבל, אם נהיה חכמים ונתפלל על צער השכינה, הכל ייפטר ממילא. **אם לשכינה הקדושה יהיה טוב, לכל עם ישראל יהיה טוב. אם יבוא לה שפע, לכל עם ישראל יבוא שפע, ויהיו ישועות.**

הגמרא אומרת: "אין בן דוד בא, עד שתכלה פרוטה מן הכיס". אומר על כך ה"חזונו מלובלין": ה"פרוטה" היא מלש' "פרטיות", כשהאדם דואג רק לפרטיות שלו ולא שם לב לצער השכינה, אז "אין בן דוד בא". כלומר, הגאולה אינה יכולה לבוא עד שתכלה ה'פרטיות' מהכיס. האדם צריך להפסיק לדאוג רק לעצמו ולנחיותו, ויתחיל לדאוג להרמת קוץ השכינה.

אנחנו צריכים להיות כמו אותה אילה שעוזבת את הצרות שלה ומתפללת על חברותיה – "כאייל תערוג על אפיקי מים, כן נפשי תערוג אליך אלוקים". למה מתכוון כאן דוד המלך? כאשר

לך הכותי הזקן ומה ענית לו? אמר לו רבי אלעזר המודעי, "לא דיברתי איתו כלל". בר כוכבא לא האמין לו, ואז הוא בעט בו והרגו. יצתה בת קול מן השמיים ואמרה: "אתה הרגת את רבי אלעזר המודעי, שהיה זרוע של עם ישראל ועין הימין של ישראל, ולכן זרועך תיגדע וימיןך תיבש." ואז העיר ביתר נכנעה ובר כוכבא נהרג. רואים מכאן ששומר העיר האמיתי הוא הצדיק, התורה מגינה ומצילה, ולא ארבע מאות אלף הגיבורים של בר כוכבא. בכוח התפילה שלו הגן רבי אלעזר המודעי על עם ישראל.

במדרש 'אסתר רבה' מובא, שאדריאנוס קיסר אמר לרבי יהושע, "גדולה היא הכבשה שבין שבעים זאבים". ענה לו ר' יהושע: "לא כך. אלא, גדול הרועה שמציל את הכבשה מתוך שבעים זאבים". כתוב על יעקב אבינו, שכששמעון ולוי כבשו את עיר שכם, הוא אמר להם: "שמעון ולוי אחים, כלי חמס מכרותיהם." מה אמר יעקב על שכם? "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי", וה"תרגום" אומר: "בצללותי ובכוחי" – בתפילתי. אמר להם יעקב אבינו, "זכי אתם, שמעון ולוי, חושבים שכבשתם את שכם? את שכם כבשתי אני 'בצללותי ובכוחי'". אותו הדבר אומר להם הקב"ה לשונאי ישראל, "אתה חושב שאתה כבשת ואתה עשית? דע לך שקמח טחון טחנת. אני כבר נתתי את ארץ ישראל בידך. לא אתה תכבשת אותה. ה"בן איש חי" מסביר את הפסוק, "אמר להם יעקב אבינו, 'אתם חושבים ששמעון ולוי עשו את המלחמה ע"י שהיה להם כלי חמס, כלי נשק? אלא, יעקב אבינו הזקן הוא שעשה את המלחמה. ממשיך על כך ה"בן איש חי" משל: אדם אחד

ורוצה לקפוץ למטה. כולם צועקים לו, "תעצור, תעצור, אל תקפוץ!" והוא מתעקש, "לא, אני קופץ!" אומרים לו: "אבל למה? אם תקפוץ, אתה תתסרס לגמרי!" אך הוא טוען שלא, "אני אקפוץ רק קומה אחת... אני אעצור באמצע..." האם הוא באמת יכול לעצור? ודאי שלא. אי אפשר לעצור. כך זה גם בעבודת ה'. אם האדם מתחיל להתדרדר, השם יצילנו, אין מי שיעצור אותו אחר כך. כתוב, "טומאתה בשוליה" – רבותינו אמרו, שהכל מתחיל מהשוליים... למשל, אדם קנה בגד יפה ואיכותי בדוגמא מאוד מיוחדת ואז הוא הולך לחייט ומבקש ממנו, "תעשה לי תפר חיזוק מסביב הכתף, שלא ייפרם". אם לא יעשה לו תפר חיזוק, הכל ייפרם והבגד ילך לאיבוד.

מי מציל את העיר

המדרש מספר ב"איכה רבתי", שאדריאנוס קיסר הטיל מצור על העיר ביתר, עם צבא רב ועצום של שמונים אלף ראשי גייסות, שכל אחד מהם היה ממונה על כמה וכמה גדודי חיילים. באותו הזמן, היה בעיר ביתר "בר כוכבא", שהיה גיבור גדול, והיו לו מאתיים אלף חיילים קטועי אצבע, שקטעו את אצבעם בגבורתם. **מלבדם, היו לו עוד מאתיים אלף חיילים שיכולים לעקור עץ ארז תוך כרי רכיבה על הסוס.** לפני שהתחיל בר כוכבא להילחם, הוא אמר: "ריבוננו של עולם, אל תעזור לנו וגם אל תקלקל לנו..." המצור על העיר נמשך שלוש וחצי שנים. בעיר ביתר התגורר רבי אלעזר המודעי, שהיה חסידא קדישא. הוא היה יושב בשק ואפר ומתפלל בכל יום, "דיבון העולמים, אל תשב בדן היום". בסוף, אדריאנוס קיסר התייאש מהמצור ורצה ללכת. בא אליו זקן אחד "פזתי", ונתן לו עצה: אם הוא יהרוג את רבי אלעזר, הוא יצליח לכבוש את העיר. שלח אדריאנוס קיסר את הזקן הזה אל רבי אלעזר המודעי, והזקן הזה עשה עצמו לוחש משהו באוזנו של ר' אלעזר, אך בפועל הוא לא אמר כלום. ראה זאת בר כוכבא ואמר לה' אלעזר: "אתה משתף פעולה עם האויב? מה אמר

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' יאבב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקיור פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני חייו ויהי שוכה לשפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה.
ארוכות ימים רשנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

עולם, כמו שהאילה דואגת לחברותיה גם בשעה שהיא עצמה צריכה ישועה, 'כן נפשי תערוג אליך אלוקים' - גם אני שוכח את הצרות הפרטיות שלי ומתפלל אליך..."

מה לא עושים בשביל אמה

שורש כל הגלויות מתחיל כבר מחטא אדם הראשון. מה שאל הקב"ה את אדם הראשון אחר שחטא? "אייכה?" מה זה "אייכה"? הפשט הוא "איפה אתה?" תראה מה יצא ממך... עד עכשיו היה אורך הולך מסוף העולם ועד סופו, והיית כובש ברגליך את כל העולם בכמה פסיעות. אבל עכשיו, "ותשת עלי כפך" - קטנה קומתך למאה אמה.

אומר הקב"ה: "זהמה כאדם עברו ברית" - עם ישראל בגדו כי כמו אדם הראשון. מה אדם הראשון נכנסתי איתו לך עדן וצייוותי אותו 'רק מעץ הדעת לא תאכל' ועבר על ציווי, דנתי אותו בשילוחו ושלחתי אותו למקום גלות, שנא' 'ישלחו השם אלוקים, ויגרש את האדם', כך גם עברו ישראל על תורתך, ודנתי אותם לשילוחו ולגלות. אבל אז, הקב"ה מצר עליהם, "איכה ישבה בדד העיר רבתי עם".

הזוהר הקדוש אומר דבר נפלא, שאף פעם לא שמים לב אליו. כידוע, השכינה מכונה גם "את", כי היא כוללת את כל האותיות מא' עד ת'. והנה כתוב, "יגרש את האדם". למה הכוונה? לא כמו שאנחנו חושבים, שהקב"ה גירש את אדם הראשון מגן עדן. להיפך. "יגרש את האדם" - האדם גירש את השכינה. כלומר, מי גירש את ה' את", את השכינה? האדם. מאז אנחנו במצב של גלות, של "שפחה" כי תירש גבירתה". למה צריך לבכות חזק? כי לקחו את השכינה והוציאו אותה מביתה. אם לא די בכך, עוד מביאים את ה"שפחה" ש" תירש גבירתה" - מביאים את כל אויבינו, את כל האויבים שנמצאים בתוך הבית, בתוך מקום המקדש. איזה כזיון... אנחנו צריכים לחשוב על כך. יכול להיות אדם, שאימא שלו טיפלה בו כל השנים בכזו מסירות, מה לא עשתה בשבילו... ופתאום, כשהיא בבית, באים ולוקחים אותה באזיקים ומוציאים אותה במכות... והיא שואלת, "הי, מה אתם עושים?" והם אומרים לה: "גברת, הבנים שלך שלחו אותנו לגירש אותך החוצה". והיא שואלת בתדהמה, "מה, הבנים שלי?"

האיל צמא, ויש באזור אפיקי מים זורמים, הוא רץ אליהם לשתות. אך בגלל שהם זורמים במרצה, המים חולפים על פניו והוא לא מצליח לשתות, ואז הוא נהיה עוד יותר צמא. אומר דוד המלך ע"ה, "כמו האיל, שהמים חולפים על פניו והוא נעשה יותר ויותר צמא, 'כן נפשי תערוג אליך אלוקים' - כך גם אני נעשה יותר ויותר צמא. פירוש נוסף אומר לנו מורנו ורבנו ר' יוסף עדס זצ"ל, שיש פה שאלה. למה כתוב "כאיל" ולא "כאילה"? הרי "תערוג" הוא פועל בלשון נקבה. צריך היה לכתוב "כאיל יערוג" או "כאילה תערוג". אלא, מתרץ לנו הרב, הגמרא אומרת כ'כבא בתרא', שהרחם של האיל צרה, וכשהיא צריכה ללדת היא זועקת להשם יתברך בשבעים קולות. לכן יש במזמור "יענך ה' ביום צרה" שבעים תיבות, שהן ח"ש (308) אותיות ומ"ל תיבות = "חשמל". במזמור הזה מכוונים לעשות "חשמל", שהוא אור שמקיף את האדם ושומר עליו שלא יחדור אליו אף מזיק. בדרך כלל, איך נהיה האדם חולה? יש מזיקים מבחוץ, ובגלל העוונות יש להם רשות לחדור אל האדם. אבל אם אומרים בשבילו את "למצח מזמור לדוד יענך השם ביום צרה", שיש בו ח"ש אותיות ומ"ל תיבות, הן מקיפות אותו באור שנקרא "חשמל", ואז לא יכול לחדור אליו שום מזיק.

רבתינו אומרים, שהמילים "איל תערוג" באמת מדברות על הנקבה, וכשהיא עומדת לכרוע ללדת חייב להזדמק לה מן השמיים נחש שיכיש אותה ברחמה. ואז הארץ הוזה פתח את הרחם וכך היא יכולה ללדת. הקדוש ברוך הוא עושה נס, שהנחש לא יקדים ולא יאחר להקיש אותה, כדי שהאילה לא תמות. מצד שני, ברגע שהיא רואה שהחברות שלה צריכות מים או כל ישועה אחרת, גם אם היא צריכה ללדת, היא עוזבת את הצרה הפרטית שלה ומתפללת עליהן, כאילו היתה איל שלא יכול ללדת. כך אומר גם דוד המלך: "דיבנו של

צדיק באמונתו יחיה
דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

פרשתנו מדברת על מעשה שעשה פנחס מה עשה פנחס? נשיא שבט שמעון לקח את המדינית כזכר בת צור, והלך איתה למשה רבינו ושאל את משה היא אסורה או מותרת? אם היא אסורה איך אתה לקחת את ציפורה וכו' משה ואהרן ישבו פתח האוהל והתחילו לבכות, ואותו חוטא שהיה נשיא שבט שמעון, לקחה לאהלו, פנחס שראה מה קורה ואין מי שמוכיח, נזכר בהלכה "שהבועל ארמית קנאין פוגעים בו" לקח דומח ודקדק את שניהם וכאחות זמן נעשו לו עשרה ניסים וכו', כתוב שהיו מבזים אותו ראו כן פוטי זה שאבא שלו פיטם עגלים לעבודה זרה וכו' ופנחס סבל כל הביזיונות שביהוה ולא ענה דבר כי היה אכפת לו רק מה הוא רצון השם, ועל ידי זה זכה "לבריתי שלום" פנחס הוא אלהו חי לנצח נצחים וכו' יש להשם יתברך בשמים כספת שבה נמצאים כל השנים של אנשים שמלאך המוות לקחם טרם זמנם, וכשהשם יתברך מוסיף חיים לאדם שמעביר על מידותיו, הוא נוטלם מהשנים שנמצאים בכספת הזו, כמגיפה זו נלקחו קרוב למאתיים אלף אנשים בר מינן, אם ניקח מכל אחד שנה שהיה אמור להיות יותר יוצא מאתים אלף שנים והשם נתן כל שנים אלו לפנחס בזכות שהעביר על מידותיו וקיבל ביזיונות, באמונה בהשם יתברך, וידועה השאלה מפני מה השם לא נתן למשה רבינו להיות אלהו הנביא? הרי משה היה בדרגה כה גבוהה, עד כדי כך שהשם מעיד עליו "והאיש משה ענו מאוד מכל האדם אשר על פני אדמה", לכאורה לו יאה להיות אלהו הנביא, כותב היעקב"ץ מפני מה משה לא היה הממשיך? מפני שמתו שעם ישראל היו צמאים התחילו להתלונן למשה רבינו, למה הבאת אותנו לכאן להרוג אותנו עדיף לנו למות במדבר וכו', השם אמר למשה להכיר אל הסעל ויוציא להם מים להרוות צימאונם משה אמר לעם ישראל "שמעו נא המורים" פירוש 'האלה' שתמיד מתלוננים, ובגלל שפעם אחת בהיות מנהיג הוא ענה להם ולא קיבל את הביזיונות בשקט בגלל זה הוא לא נהיה אלהו, הפלא ופלא. (וכמוך שזה דק שברקות לזכר גדלות העצומה של משה רבנו הרועה הנאמן) רבתי כמה אפשר ללמוד מאבותינו מה הכי חשוב אצל השם יתברך, זה הקבלה של הביזיונות באהבה באמונה שלמה בהשם בלי להתלונן.

הבה נצא בדרכי אבותינו ורק על ידי שכן נחיה באמונה בהשם נוכל לעשות נחת רוח ליוצרנו.

אמן ואמן שבת שלום

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

<< להפצת העלון:
בית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיו שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים בדרך
התעלות "במידות טובות" ותעלות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי חכמות

אהבת אחים בדם ממש!

נמצאים את כימי בין המצרים, הימים שבהם כולנו
אבלים על חרב בית המקדש, בית המקדש חרב
בגלל עון שנאת חנם, ובע"ה עלינו מוטלת החובה
להרבות באהבת חנם ולקרב את הגאולה.

בספר "ארגו הכלים" של הרב יצחק פנר" הובא
הסיפור הבא:

בבית החולים בסנטפורד שבארצ"ש שכבה ילדה
קטנה בשם – ליהו שסבלה ממחלה נדירה וקשה.
הסיכוי היחיד שלה להחלמה היה אם אח שלה
בן החמש יתרום לה מנות דם מחמת שהוא חלה
במחלה זו בעבר ובאופן פלאי החלים ממנה ונוצר
בדמו נוגדנים למחלה הזו. משום כך דמו יכול לסייע
לאחותו להילחם במחלתו.

הרופא פנה לאח הקטן בן החמש והסביר לו שהוא
יכול להציל את אחותו ושאלו האם הוא מוכן לתת
את הדם שלו לאחותו?

הילד לא ענה מיד, אולם לאחר שחשב זמן מה
השיב: "כן, אני מוכן לעשות זאת בשביל להציל את
אחותי".

תהליך העברה של מנות הדם התבצע בהצלחה. תוך
זמן קצר הגיב גופו של הילד באופן חיובי והמחלה
החלה בתהליך נסיגה.

שמחה ואופטימיות רבה היתה בקרב בני המשפחה
והרופאים, היה אחד שהפנים שלו היו נראות
מוטרדות מאוד – האח הקטן. הוא ביקש לקרוא
לרופא וכאשר הגיע שאלו הילד רך השנים בקול
רועד: "האם אתה צריך לדעת מיד?"

הרופא הודיע, הוא הבין שהילד חושב שכל הדם
שלו ניתן לאחותו וכרגע הוא כל דם והוא לא יכול
להיות וצפוי למות בקרוב.

כמוכן מיד הסבירו לו שהוא לא עומד למות וגם לא
נשקפת לחייו שום סכנה ותוך כמה שעות הוא יחזור
לחיו הרגילים – חי ילדות צוהלים.

אולם השאלה התמימה שלו חשפה עד כמה היה
מוכן ילד זה להקריב בשביל אחותו – את החיים
שלו.

המוסר שלנו: לפעמים אדם בשביל כמה שקלים,
או איזה ריב קטן לא מדברים, לא מתארים, לא
נפגשים, ויותר מכך לפעמים עבור כמה שקלים
אדם מגיעים עד כדי רצח [והיו דברים מעולם,
ה"א"]. אין תחליף ואין אח ורע לאחים ומשפחה. כמה
חשוב השלום והאהבה ולא רק כחולץ אלא ובעיקר
[נפה המבחן האמיתי של האדם] כביתו של האדם
עם רעייתו, ילדיו, אחיו והוריו.

וכידוע "לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא
השלום" ודוחמים את כל תפילה בבקשה על עניין
השלום אצלנו ואצל כל עם ישראל.

כמה חשוב להרבות בשלום ובאהבה ולעקם את
השכל בשביל השלום. והאמת והשלום אהבו.

משולחן המלך

כדי שיוכלו לבנות את הגדר. אבל אז, באותו יום
שהם חתמו על העסקה, באותו הלילה האברך
הזה נפטר. הם פחדו להגיד לבני הקהילה שמכרו
לו את הקבר הסמוך ל"מגלה עמוקות", ולכן קברו
אותו במקום אחר. באותו לילה בא אליהם האברך
הזה בחלום, ואמר להם: "אתם שיקרתם לי. מה
שעשיתם זה גל, ואני מבקש שתעבירו אותי מיד!"
הם לא התייחסו אל החלום, אבל אז הוא הופיע
שוב ואמר להם שהוא תוכע אותם לדין תורה בכית
דין של מעלה... הם פחדו פחד נורא, ולא ידעו מה
לעשות. בצר להם, הם נכנסו אל הכ"ח וסיפרו לו
את הטעות שעשו. אמר להם: "כשאברך הזה יבוא
אליכם שוב בחלום, תגידו לו ש'חולכים אחרי
הנתבע'. תאמרו לו שאתם רוצים שיבוא להתדיין
אצל הכ"ח". ואכן, כשהגיע האברך שוב בחלום,
הם הזמינו אותו לקיים את הדין תורה אצל הכ"ח,
והוא הסכים. קבעו יום לדיון, ובאותו יום העמידו
בבית הכנסת מחיצה, ובאה נשמתו של האברך הזה
ועמדה מאחורי המחיצה, כשהנתבעים נוכחים אף
הם בבית הכנסת, מעברה השני של המחיצה. הכ"ח
ביקש מהאברך שיספר את כל המעשה, והוא סיפר
איך הוא שילם להם המון כסף כדי שיקברו אותו
ליד ה"מגלה עמוקות". שאל אותו הכ"ח: "מה
שמך? האם אתה ראוי להיקבר על יד ה'מגלה
עמוקות'?" אך האברך סרב לגלות את שמו. הכ"ח
הן כענין בכבוד ראש, ולכסוף אמר: "אנחנו לא
יודעים מה לעשות, כי אנחנו דואגים לכבודו של
ה'מגלה עמוקות'. לכן, אנחנו נפתח את הקבר שלך,
ונפתח לך גם קבר ליד ה'מגלה עמוקות'. אם כאמת
אתה ראוי להיקבר לידו, תקום לכד ותיכנס לקבר
שליד ה'מגלה עמוקות', ובבוקר נכסה אותך בעפר.
ואכן, למחרת הלכו וראו שהקבר של האברך ריק,
וכעת הוא שוכב ליד ה'מגלה עמוקות', והבינו
שהוא היה איש קדוש. הם כתבו על מצבת קברו:
"פה נטמן אברך שלא נודע מי הוא, ויגיד רְעו או
ה'מגלה עמוקות'."

ואומרים לה, "כן... רוצה לראות תמונה?" ואז מראים
לה תמונה: "הנה העוונות שלהם... אנחנו המזיקים
שנבראו מהעוונות שלהם ונשלחנו לכוא ולחוציא
אותך..." ואת מי מכינים לבית שלה במקומה?
את השונאים שלה. אתם מכינים איזה צער זה?
זהו צער שאין כמוהו. לכן, האדם צריך לעשות
כל שביכולתו כדי לשמח את השכינה הקדושה,
"לאוקמא שכינתא מעפרא" – להקים את השכינה
מהעפר. עכשיו זה הזמן, כי אם לא עכשיו אימתי?
זו חובה המוטלת עלינו. דוד המלך אומר בתהילים,
"הבאתנו כמצודה, שמת מועקה במוותנו" –
"במצודה", אומר רבי יוסף חיים, זה "צום ד' ה'",
צום הרביעי והחמישי. "שמת מועקה במוותנו"
– "מועקה" היא קליפה. איך כותבים "מועקה"?
בהתחלה מ' ובסוף ה', שכן בגימ' "אדם". באמצע
יש את אותיות "קעו", שכן קליפת "צפ", שהיא
הקליפה של עש, שממנו יצא "אלוף צפ". אבל
אז, ממשיך דוד המלך ואומר, "הבאתנו כאש
ובמים, וותציאנו לרוויה" – בעזרת ה', הקב"ה עוד
יהפוך לנו את כל הימים הללו מאכל לשמחה.

הכתוב אומר, "אכן מאסו הבונים, היתה לראש
פינה" – "אכן" זה אותיות "נכנס אכ". "מאסו
הבונים" – אלו תלמידי החכמים, שאם לא הם
אי אפשר ללמוד תורה. אבל לעתיד לבוא "היתה
לראש פינה" – חודש אב יהיה אכ וראשון לכל
החודשים.

מעשה נורא מזמן המגלה עמוקות

ר' יואל סירקיש היה רבה של העיר קראקוב
בפולין. יום אחד, הגיע לעירו אברך צעיר,
ואמר ל'חברא קדישא', שהוא רוצה להיקבר
ליד ה'מגלה עמוקות'. אמרו לו שאי אפשר, כי
ה'מגלה עמוקות' היה אדם קדוש ונורא. האברך
לא הרפה, והיה מגיע כל יום ל'חברא קדישא'
וחוזר על בקשתו. הוא אמר שהוא אף מוכן
לשלם כל סכום לשם כך. כך נמשך הדבר יום,
יומיים, חודש, חודשיים ושנה. הוא לא עזב אותם
ולא הרפה. ה'חברא קדישא' היו צריכים באותו
זמן הרבה כסף לצורך בניית גדר מסביב לבית
הקברות, וחשבו לעצמם שהאברך הצעיר הזה,
עד שהוא ילך מהעולם הם כבר לא יהיו בתפקיד,
ולכן החליטו למכור לו את החלקה בסכום עתק,

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המיישר רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שוית קלה וחמה
לרווחת הלימודים

זוהר על הפרשה

מוסר אביך - תורה שבכתב - הקב"ה,
תורת אמן - תורה שבע"פ - השכינה

וידבר יהוה אל משה לאמר, פנחס בן אלעזר וגו',
(במדבר כה) רבי אלעזר פתח ואמר לכאור את הפסוק
והקדים לבאר את מש"כ, (משל"א) שמע בני מוסר אביך
ואל תטוש תורת אמן ואמר רבי אלעזר. שמע בני
מוסר אביך, דא קדשא בריך הוא שמש"כ שמע בני
מוסר אביך פירושו שהוא הקב"ה דהיינו ז"א. ואל תטוש
תורת אמן, דא כנסת ישראל ומש"כ ואל תטוש
תורת אמן פירושו שזו השכינה הנקראת כנסת ישראל,
דהיינו שו"ץ נקראים אבא ואמא של בני ישראל מאחר
שמייחדים יוצאות נשמות ישראל (רמ"ק). מאי מוסר
אביך וקשה למה כתוב מוסר אביך ולא כתוב תורת אביך,
כמש"כ 'תורת אמן', כי כזה נזכר נבאר שתורת אביך היא
התורה שבכתב שבסוד ז"א ותורת אמן היא התורה שבעל
פה שבסוד המלכות, מוסר, דא אורייתא, דאית בה
כמה תוכחין, כמה עונשין. כמה דאית אמן, (משל"א)
מוסר יהוה בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו
אלא מש"כ מוסר אביך פירושו שזו התורה שבכתב שמצד
ז"א והיא נקראת מוסר מאחר שיש בה כמה תוכחות וכמה
עונשים שהם מצד הדין שבת"ת, והוא כמו מש"כ על התורה
'מוסר ה' בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו', דהיינו שתורת
ה' שבסוד ז"א יש בה אזהרות ותוכחות וייסורים ואל יקוץ
האדם בתורה מפני זה מאחר שהכל הוא לטובת כלל ישראל
שע"כ הם ישמרו את התורה וכוה הם יזכו לכל המעלות
(רמ"ק).

אין שמחה לקב"ה אלא רק במי שעוסק
בתורה וכ"ש בחצות לילה

ובגין דכל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא,
זכי דיפתחון ליה כמה תרעין לחזוהי עלמא, כמה
נהורין והטעם שיש תוכחות בתורה שבכתב שבסוד ז"א
הגם שהוא מצד הרחמים, הוא מאחר שכל מי שעוסק
בתורה בעולם הזה זוכה שיפתחו לו כמה שערים בעולם
העליון וכן הוא זוכה לכמה אורות שיאירו לו באותו עולם.
בשעתא דינפוק מהאי עלמא, היא אקדימת קמיה,
ואלא לכל נטורי תרעין, מוכרזת ואומרת, (ישעיה
כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק והנה בשעה שאדם
יוצא מזה העולם או התורה מקדימה לפניו והיא הולכת לכל
אלו שומרי השערים של גן עדן והיא מכרזת ואומרת פתחו
שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים. אתקינו כרסין
לפלניא עבדא דמלכא ועוד היא אומרת, התקינו כסא

ממלכת הרשב"י

עיר וקדיש מן שמיא נחית

לפלוגי שהוא עבד המלך הקב"ה, ומאחר שרצה הקב"ה
שיזכו ישראל לאלו המעלות אז לכן הוא הרבה אזהרות
ותוכחות ועונשים בתורה שע"כ הם ישמרו את התורה וכוה
הם יזכו לכל זה, כי זהו מש"כ 'כי את אשר יאהב ה' יזכיה
וכאב את ק ירצה' כי התוכחות שבתורה הם באים מתוך
אהבה כאב המייסר את בנו (רמ"ק). דלית חדו לקודשא
ברוך הוא אלא מאן דאשתדל באורייתא והנה אין
שמחה לקב"ה אלא רק מי שעוסק בתורה כי הוא המייחד
את זו"ן שע"כ את מקבלים את השפע מהכינה שהיא
שורש השמחה (רמ"ק). כל שכן בר נש דמתער
בליליא לאשתדל באורייתא וכל שכן שהאדם
המתעורר בלילה בכדי לעסוק בתורה הוא גורם לכל זה כי
זו הוא הייחוד של יעקב ולאה וזה העוסק בתורה בחצות
או בזה הוא מעלה מ"ן וע"כ נעשה אותו הייחוד, דהא כל
צדיקיא דבגנתא דעדן, צייתין לקליה, וקודשא
ברוך הוא משתבח בינייהו כי הרי כל הצדיקים שבגן
עדן מקשיבים לקול תורתו וכן הקב"ה שהיא השכינה
היא נמצאת ביניהם בכדי להקשיב לקול תורתם, כמה
דאוקמוה (שיר השירים ח) היושבת בגנים חברים
מקשיבים לקולך השמיעני כמו שביארו החברים
על מש"כ היושבת בגנים וגו', דהיינו שהשכינה מקשיבה
לתורתו יחד עם שאר החברים והצדיקים והם אומרים לו
השמיעני את קול תורתך (מק"מ).

הקב"ה אומר לשכינה השמיעני את
קולם של העוסקים בתורה הקדושה

רבי שמעון אמר האי קרא דא דחכמתא אית
ביה רשב"י אמר שפסוק זה יש בו את הרמז של החכמה.
היושבת בגנים, דא כנסת ישראל, דאיהי בגלותא
עם ישראל, ואזלא עמהון בעקבותיהו כי מש"כ
'היושבת בגנים' פירושו שהיא השכינה הנקראת כנסת
ישראל שהיא נמצאת בגלות יחד עם ישראל בניה והיא
הולכת ונמצאת עימהם בכל צרות בגלות, דהיינו שהיא
בחינת מלכות דמלכות שהיא יורדת לבריא והיא נעשית
נשמה לבי"ע והיא מצטרפת עם ישראל

בגין דא יפקון מן ג

כדלות גלותם ומגינה עליהם (הרמ"ז). חברים מקשיבים
לקולך, משריין עלאין ומש"כ 'חברים מקשיבים
לקולך' פירושו שהם אלו המחנות העליונים של המלאכים
המקשיבים לקולה של המלכות בלחזו צייתין לקולך,
לקול תושבתך בגלותא והנה כל אלו המלאכים
הם מקשיבים לקולך, דהיינו שהם מקשיבים לקול השבח
שאת משבחת בגלות וכל אלו המלאכים המקשיבים לקולה
של השכינה הם מכוונים שתקובל צעקתה ותושבחתה
שע"כ יהיה הגאולה. השמיעני, כמה דאת אמר
(שיר השירים ב) הראני את מראיך השמיעני את
קולך. השמיעני, קלא דאינון חבריא דמשתדלי
באורייתא דהא לית תושבתך קמאי, כאינון
דמשתדלי באורייתא ומש"כ 'השמיעני' פירושו כמו
מש"כ 'הראני את מראיך השמיעני את קולך', דהיינו
שז"א אומר למלכות השמיעני לי את קולם של אלו החברים
העוסקים בתורה מאחר שאין שום שבח לפני כמו השבח
של אלו החברים העוסקים בתורה הקדושה מאחר שתלמוד
תורה כנגד כולם.

הזוכה לעסוק בתורה מחצות הלילה
ואילך זוכה להתחזק בשכינה

אמר רבי שמעון, בכיכול, כל אינון דזכאן
לאשתדל באורייתא, ומכר פליג ליליא, ואתיין
במטרוניתא בר נהיר יממא, לקבלא אנפי מלכא
אמר רשב"י שכביכול כל אלו שהם זוכים לעסוק בתורה
מחצות הלילה ואילך כזוה הם באים יחד עם המלכה שהיא
השכינה כאשר מאיר היום בכדי לקבל את פני המלך ז"א
ע"י התפילה וק"ש, אתקיף ואחסין בשכינתא או ע"כ
כביכול הוא זוכה להתחזק בכדי שיהיה לו חלק ונחלה
בשכינה. ולא עוד, אלא דשריא ביה חוט של חסד,
כמה דאוקימנא ולא זו בלבד אלא שהוא עוד זוכה
שישרה עליו ביום חוט של חסד, שז"א נותנו ביום לשכינה
בסוד הייחוד ומכיון שהוא נמצא עימה בייחוד אז לכן הוא
נוטל את חלקו מאותו הייחוד ומשם הוא מקבל את החוט
של חסד כמו שכבר למדנו.

דוד המלך מבטיח לקב"ה שלא יעבור
עליו אפילו חצות לילה אחת בשינה

רבי יהודה פתח ואמר לכאור את מש"כ, (תהלים פו)
שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך וגו'. סופיה
דקרא אית לאסתכלא, ולבחר קרא קלא והנה בפסוק
זה יש בתחילה להתבונן בסופו ורק אח"כ צריך להתבונן
בכולו, דהיינו שעיקר הקושי בפסוק הוא במש"כ בסופו
ובשאר הפסוק יש רק כמה דקדוקים בלבד (הרמ"ז), סופיה
דקרא כתיב, הבוטח אליך, הבוטח בך מיכני ליה,

זוהר על הפרשה

אמר דוד מאחר שאני אחוז במלכות
הקשורה ביסוד לכן אני נקרא חסיד

רבי יצחק אמר, כל בר נש דאית ליה חולקא
בצדיק, ירית להאי ארץ רבי יצחק אמר שכל אדם שיש
לו חלק ביסוד הנקרא צדיק או הוא יורש את זו הארץ שהיא
המלכות, כמה דכתיב, (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים
וגו' כמש"כ 'עמד' כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ' דהיינו
שע"י שהם אחוזים במדרגת צדיק שהוא היסוד או לכן
הם זוכים לירש את המלכות הנקראת ארץ. והאי צדיק
חסיד אקרי' והנה זה הצדיק הוא גם נקרא חסיד בסוד
שהחסד שורה בפנים אמה שעל ידו הוא נכנס אל הכלה
והדינים מתבטלים (מק"מ) וכמבואר באורא קמ"ב ע"א).
אמר דוד בתי דבהאי אתר אחידנא, חסיד אני,
וכגין כך שמרה נפשי, לאתקשרא כך ולכן אמר דוד
לפני הקב"ה שמאחר שאני אחוז במקום הזה של המלכות
הקשורה ביסוד או לכן אני נקרא חסיד ומשום כך שמרה
נפשי בכדי שאני אתקשר כך לעולם.

עיקר הצער מגלות השכינה מגיע אל
היסוד הנקרא ציון

רבי ייסא פתח לבאר את מש"כ, (תהלים קלז) על נהרות
בבל שם ישכנו גם כנינו בזכרנו את ציון וישאל רבי
ייסא, את ירושלם מיבעי ליה, כמה דכתיב, (תהלים
קלז) אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני, מאי בזכרנו
את ציון? שלכאורה קשה למה לא נאמר בזכרנו את ירושלם
כמש"כ 'אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני' ולמה נאמר
'בזכרנו את ציון'. לבר נש דתוה ליה חיכלא יקריא,
יאה וישפירא אלא משל למה הדבר דומה, לאדם אחד
שהיה לו היכל יקר נאה ויפה, אותו לסטין ואוקירו ליה
ואז באו עליו לסטים ושרפו את היכל. צערא דמאן הוא
ולמי הוא הצער הזה, לאו דמאריה דחיכלא וכי הוא לא
לבעלי אותו היכל. אף הכא שכינתא בגלותא שריא,
צערא דמאן הוא וכך הדבר כאן כי אם השכינה שרויה
בגלות למי הוא הצער הזה, לאו דצדיק וכי הצער הוא לא
לבעלה שהוא היסוד הנקרא צדיק, ומשום כך נאמר 'בזכרנו
את ציון' שהכוונה ליסוד שעיקר הצער מגלות השכינה הוא
מגיע אליו. ואולא הא כמה דאוקמוה, דכתיב (ישעיה
נו) הצדיק אבד, אבד ממש וסוד זה מתבאר ודולך כמו
שכבר למדנו שונה נאמר 'הצדיק אבד' ולא נאמר הצדיק
נאבד מאחר שפירושו שהיסוד הנקרא צדיק הוא איבד ממש
את השכינה. אף הכא בזכרנו את ציון, בזכרנו ההוא
צערא דיליה על זווגהא, צערא דיליה הוא וכן כאן
מה שנאמר 'בזכרנו את ציון' הכוונה שאנו זוכרים את צער
היסוד הנקרא ציון על אותו הייחוד שלו עם השכינה שעתה
בגלות היא נאבדה ממנו ולכן עיקר הצער הוא של היסוד.

חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות
לפני אמר ה' (מק"מ).

דוד התפלל שלא ידחו את נפשו
שאחוזת במלכות החיונה

ואי לא זכי, כמה גרדיני טהירין אודמנו לקבלה,
ידחו לה לבר ואם הוא לא זוכה מאחר שהוא לא קיים
תורה ומצוות או כמה מלאכים בעלי דינים המאירים מתקף
הדין מזומנים כנגדו והם דוחים אותה לבחון. ווי להאי
נפשא, דמתגלגלא בריקניא, כאבנא בקוספיתא
אוי לאותה הנפש המתגלגלת לחינם כאבן בתוך כף הקלע.
היא הוא דכתיב, (שמואל א כה) ואת נפש איבך
יקלענה בתוך כף הקלע, וזהו מש"כ 'ואת נפש איבך
יקלענה בתוך כף הקלע', דהיינו שנפשו של הרשעים
יהיו בכף הקלע למרק את עוונותם. ודוד בעי כעוניה
קמי קדשא בריה הוא ואמר, שמרה נפשי, דלא
ידחו לה לבר והנה דוד התפלל את תפלתו לפני הקב"ה
שהוא השכינה ואמר 'שמרה נפשי' בכדי שלא ידחו את
נפשו האחוזת במלכות לבחון. וכר מטי' (ס"א לקבלה,
יפתחו לה לקבלה, יפתחו לה פתחין, ותקבל לה
קמך וכאשר נפשי תבוא כנגדך או יפתחו לה הפתחים ואז
תקבל אותה לפניך מכלי שיעכבה המקטרגים. כי חסיד
אני, וכי חסיד אקרי' ומש"כ 'כי חסיד אני' קשה וכי דוד
היה נקרא חסיד ע"ש שהוא היה אחוז בחסד והלא הוא
היה נקרא מלך ע"ש שהוא היה אחוז במלכות. אמר רבי
יהודה, אינן דכתיב, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים
אלא אמר רבי יהודה שבאמת דוד המלך נקרא חסיד בסוד
מש"כ 'חסדי דוד הנאמנים' והוא מצד הארת החסדים
במלכות (רמ"ק). בגין כך שמרה נפשי, דלא תשבוק
לה למנהך לבר ומשום כך נאמר 'שמרה נפשי', דהיינו
שהשכינה תשמור את נפשו והיא לא תעזוב אותה להיות
נידחת אל החיצונים שבחוץ, והטעם הוא כי חסיד אני, כי
מאחר שנפשי הוא מבחינת חסיד דוד דהיינו שהוא מהארת
החסדים במלכות או לכן אין ראוי שנפשי תהיה נידחת אל
החיצונים שבחוץ.

מאי הבוטח אליך כי הנה קשה כי הרי מה כתוב בסוף
הפסוק, 'הבוטח אליך' וקשה למה לא כתוב הבוטח כך ומהו
שכתוב הבוטח אליך. אלא כביכול דוד מבטח ליה,
דלא יעבר ליה פלגות ליליא בשנתא אלא פירושו
שכביכול דוד המלך מבטח לקב"ה שלא יעבר עליו אפילו
חצות לילה אחת בשינה, כמה דכתיב, (תהלים קיט)
חצות לילה אקום להודות לך. קמתי מיבעי ליה
וכמש"כ 'חצות לילה אקום להודות לך', ולכאורה קשה למה
כתוב 'אקום' בלשון עתיד ולא כתוב קמתי בלשון עבר כי
הרי משמע מהפסוק שדוד המלך מדבר על מה שהוא רגיל
תמיד לעשות. אלא, אקום, ואתקשר כך לעלמין אלא
מש"כ 'אקום' בלשון עתיד הכוונה שדוד הבטיח לקב"ה
שבכל חצות לילה הוא יקום להודות לו ע"י עסק התורה
וע"כ אתקשר עימך לעלמים, וביאור הפסוק שדוד התפלל
שמרה נפשי וגו' כי בזה אני מבטח שאני אקום בכל חצות
לילה בכדי להודות לך (רמ"ק).

דוד המלך ביקש שהשכינה תשמור את
נפשו מפני החיצונים והמקטרגים

שמרה נפשי, שמור מיבעי ליה וקשה למה כתוב
'שמרה נפשי' הרי היה צריך לומר שמור נפשי. והא תנינן
דלית את באורייתא דלא אית בה דין עלאין
ויקדיין ואין לומר שהיא אות ה' שמוסיפים לפעמים בסוף
התיבה כמש"כ שמעה סלחה הקשיבה וכדו' כי הרי למדנו
שאין אות אחת בתורה שאין בה סודות עליונים ויקרים ואם
כן קשה למה נאמר 'שמרה' ולא שמור. שמרה, לקודשא
בריה הוא קאמר שמרה, לההוא חולקא, דאתאחד
ביה נפש אלא מש"כ 'שמרה' הכוונה שדוד אמר לקב"ה
שהוא השכינה שמרה, והכוונה שהשכינה תשמור את
אותו החלק שאחוז בה שהוא חלק הנפש. דכר נפשא
נפקת מהאי עלמא, אתיא למידת עלמא (דאנר)
והטעם שביקש דוד שהשכינה תשמור את נפשו הוא בגלל
שכאשר הנפש יוצאת מהעולם הזה בכדי לבוא ולרשת את
העולם הבא אז באים מקטרגים רבים כנגדה. אי זכי, כמה
חילין עלאין נפקין לקבלא, ולנטרא לה ולכן אם
הוא זוכה לאותו עולם בכח תורתו ומצוותיו או כמה חיילים
עליונים יוצאים כנגד הנפש בכדי לקבל את פניה ולשמור
עליה כי רק הנפש צריכה שמירה מאחר שבה הוא מקום
החטא והפגם בסוד נפש כי תחטא ולכן יש הרבה מקטרגים
כנגדה, ומשא"כ הרוח והנשמה שהם לא בכלל זה (רמ"ק),
ולא עלא לה במדורא דרוכתהא, והאי ה' נטיל
לה, לאתאחדא עמה בריש ירחי ושבת יכן הם באים
להכניס אותה אל המדור שלה ששם הוא מקומה הראוי לה
בק עין, וזו האות ה' האחרונה שהיא בסוד המלכות היא
לוקחת אותה ומתייחדת עימה בראשי חודשים ובשבתות כי
אז הנפשות עולות למלכות בסוד מ"ן בסוד מש"כ ויהי מדי

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בניהו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

על ריצפת ההיכל, הבט גם אל הצל הסמוך, כרצפה.
הבט ואמור, מה ההבדל בין שני המקומות האלה?
הסתכל התלמיד, ומבלי לעמוד על כוונת רבו ענה:
"בצל, הריצפה נראית נקיה מאוד... רק כאור שמש
מכוונים כנגדי אבק ובכל שריטה קטנה..".

הוסיף גם הרב והסביר לתלמיד: כך הוא במעשי
אנוש... אדם מזדמה לנפשו כי סיגל הרבה מצוות
ומעשים טובים, אבל לאחר מותו, כשיגיע לעולם
האמת, יבדקו כל מעשה אשר עשה מול האור
העליון האמיתי, שהוא הרבה יותר לאין
ערוך מאור החמה...

ייחודים ותיקונים בעולמות העליונים

מדי דברו במעלה של
עבדי השם העומדים
בבית ה' בלילות, היה רבי
יהודה צדקה זצ"ל מזכיר
תמיד כנענעים את שארו
המקובל, הגה"צ רבי יעקב
חיים סופר זלה"ה, בעל "כף
החיים", שהיה זריז ונזהר
כל ימיו להיות ער ב"נקודת
חצות", ולערוך בשעה זו את
הקניות והתיקונים על חרב
כיהמ"ק וגלות השכינה. ולאחר
מכן היה גורס ושונה פרקי משניות
(כידוע שנהג ללמוד ח"י פרקי משנה בכל

יום) ושם אל ערש
יצונו לישון מעט,
ואז, כטרם יעלה
עמוד השחר, היה
מתעורר שוב כדי
לעסוק בתורה,
עד שהגיע זמנו
להתפלל שחרית
'כוותיקן' עם הנץ
החמה.

כן היה מקריא
לפעמים באוני
תלמידיו מתוך
הספר "תיקון
חצות", שחיבר
הגה"צ רבי בציון
שפירא זלה"ה.

עלומו למאור פניך

יום אחד, בשעות אחה"צ, ישב מורנו,
רבי יהודה צדקה זלה"ה, על מקומו
בהיכל הישיבה והביט נכחו. לפתע,
קרא אליו את אחד התלמידים ממקורביו,
ואמר לו: "הבט נא אל קרני השמש הזורחת

מארי דחושבנא

יום אחד, כשהגיע רבי יהודה צדקה
זצ"ל להגיד את שיעורו בישיבת "פורת
יוסף", פתח וסיפר לתלמידיו:

"הלכתי הבוקר אל הכנף, ככוונה
למשוך סכום כסף להוצאותי. בטוח
הייתי שיש לי בחשבוני סכום
ניכר. מה מאד הופתעתי
כשהודיעוני פקיד
הכנף כי אין לי
בחיובן לזכותי
אפילו אגרה
אחת..."

"כמה מוסר
השכל יש ללמוד
מזה. הנה, אדם
מתהלך שליו ושאנן פה
בעולם הזה, כשלו סמוך וכטוח
בוודאות גמורה, שיש בקרבו
יראת שמים, ומוכסח לו
שהינו כן העולם הבא.
אה, מה רב הטוב הצפון לו
שמה בעד מעשיו הטובים! אך
באמת, מי יודע? הלא יתכן שיתברר
אז, כי בהנאותי מכבוד ושאר תענוגים
בהאי עלמא, הספיק האיש לנצל את כל
ה"יתרה" שנוקפה לזכותו, ולמעשה הוא
התרושש לגמרי! גרוע מזה, יתכן מאוד, שכבוא
שעתו להתייצב בפני בית דין של מעלה, יתברר
שחשבונו היה מלכתחילה ריק מכל וכל...

והלא כך אמרו חכמינו זיכרונם לברכה: "אל
תאמין בעצמך..."

המה דברים שכתב במעלת מי שהוא זריז ונשכר לקיים
סדר תיקון חצות דרך קבע: "מה נעים גורלו בתיקונים
ובייחודים שעושה בעולמות העליונים, ומה רב הטוב
הצפון לו מבעל הגמול." אף נהג לומר בנוגע לאברכים
בני תורה, מאחרי שכת, שמכיוון שהם ערים עדיין
קרוב לשעת חצות, מוטב שימתינו עוד מעט מלישון,
וידקדקו לומר "תיקון חצות" בפלגות ליליא, כי אין
ערוך למעלת אמירה זו וחשיבותה בשמי מרומים.

שהרי כשאדם קם בחצות לילה ואומר תיקון חצות
ומתפלל בעד כלל ישראל, בקלות יכול לבוא לשכליות
גדולה, ועל ידי כך בנקל יתקן את מידותיו, ולא יצטרך
לסיעופים.

עוד אמר ראש הישיבה זצ"ל בהספדו את חכם נתן
סאלם זצ"ל, כשדיבר על קימת חצות, חז"ל: "הזכרת
עתה קימת חצות, לכן אומר מילים מספר.

אני זוכר שהיו פעם בעלי בתים, שהיו ערים עד חצות
ולומדים כדי שיוכלו לעשות תיקון חצות. אנו לא
זכינו לכך, אבל כואב לנו לשמוע שהתרכו הספסלים
בכיהמ"ד כ"הויש בי ישיבות רבים אשר לומדים קודם
חצות ועד אחר חצות ואח"כ הולכים לביתם בלא לומר

משמאל: רבי יהודה צדקה, רבי מנצור בן שמעון, רבי יעקב עדס, הרב עובדיה

צינור השפע

כל ימיו השגיב פלאים את ענין הברכות שאדם מישראל מברך לאלקיו. הוא היה אומר: יש הרבה מדינות בעולם שהתברכו בעושר חומרי ממון נכסים ומשאבים, אבל שפע של מזון ואוכל אין בהם, ולמה? מפני שאין מברכים ומשכחים שם את ה' יתברך. הברכה היא צינור השפע להמשיך ברכה...

חיכו ממתקים

הברכות היו מתמתקות בפיו כצפיחת בדבש ונופת צופים. הוא היה מדבר אודות הברכה, כמי שמזכיר את המעון המתוק ביותר שבא בפיו מעולם, אם היה מציע לאורח שיאכל ויסעד לבו, והלה התבייש, נהג לשדלו באומרו: "כלום אינך רוצה לברך את השם?" ושוב לא יכול היה לסרב לו.

כל ברכותיו היה מברך בכבוד ראש. הוא ידע למי הוא מברך, והיה משמיע לאזניו מה שמוציא מפיו. כאשר אי מי בישיבת "פורת יוסף" היה מגיש לו כוס תה להרוות את צימאונו, היה קודם כל מברך לאלוקיו על המשקה ולוגם ממנו, ורק לאחר מכן הורה גם לאיש שהביא את התה עכור.

ארוממך אלקי המלך

נוהג היה רבי יהודה צדקה זצ"ל לצטט משמו של רבי ששון מרדכי משה זלה"ה, בעל "תהילה לדוד" (מגדולי רבני בגדד לפני מאתיים וחמשים שנה), לדייק בכוונת הכתוב "ארוממך אלקי המלך ואברכה שמך לעולם..". - שקודם כל, יש לו לאדם לחשוב בגדלות הקב"ה ורוממותו, ולזכור לפני מי הוא עומד, רק לאחר מכן יברך לשמו. או אז, יהיה ערך לברכתו והיא תישאר חלקו לעולם ועד.

שרבני קדש

זצוק"ל, שבהקדמתו מדבר על מעלת תיקון חצות. המחבר הביא שם מעשה נורא שהיה בחאלב. וסיכם את הדברים, שלכל הפחות פעם בשבוע נעשה גם אנו

סדר לימוד אחר חצות. מאז, הנהיג שפעם בשבוע, כליל ששי, יבואו כל תלמידי הישיבה לאחר חצות הלילה, יברכו ברכות השחר ויאמרו תיקון חצות יחד בבכיות, ואח"כ ילמדו עד אור הבוקר. כן עשה הלכה למעשה, וכן נוהגים עד היום בישיבה בראשות מו"ר מנחם הגדול כמוהר"ר משה צדקה שליט"א.

"זכיתי אני הקטן", מסיים מורנו הרב שליט"א, "שבתקופה זו עם תחילת אמירת תיקון חצות בישיבה, ביקשני מן ראש הישיבה שאנוכי יהיה החזן של אמירת תיקון חצות. היו אחרים שהיו יותר ראויים ממני לזה ואיני יודע כמה זכיתי שהסכים מן בדעתו לבקש זאת דווקא ממני", הפטיר מורנו הרב שליט"א בענוותנותו.

תיקון חצות. מעלת תיקון חצות עוד לא חדרה והורגלה בימינו, וזה בניגוד לדרכו של חכם נח. ולכן אומר, אין לנו חליפתו ואין לנו תמורתו. אמנם יש לנו בני תורה רבים השואפים לגדלות בתורה, אבל זו אינה אותה שלימות של דורות הראשונים, שאפילו ת"ח פשוט ובעל בית פשוט היה יודע שצריך להיות לא רק גדול אלא גם שלם, בחסידות בקדושה ובתפילה. מעולם לא ראינו ת"ח בדור הקודם מתפלל בשטיבלך. לכל אחד היה מגן קבוע..

עצה טובה זו שיעץ לאחרים, היתה כמוכן גם מנת חלקו. "תיקון חצות" היה אצלו חלק בלתי נפרד מסדר הלילה. מעולם לא עבר עליו חצות לילה בלא "תיקון". סיפר חתנו, הגאון הגדול רבי יעקב שכנאי: "התלוויתי אליו פעם בוקנותו, כשנסע מירושלים לחתונת אחד מתלמידיו שהתקיימה בצפון הארץ. אחרי השמחה, בשעת לילה מאוחרת, הגענו עיפים לבית הורי שהתגוררו בחצור הגלילית, ללון שם את שנת הלילה.

רבינו בסוכתו

העמידו לרשות הרב חדר מיוחד, והייתי בטוח שיעלה מיד על יצועו לנוח מעמל היום, כי התאמץ מאד בטלטולי הדרכים ובשמחת חתן וכלה עד אפיסת הכוחות. כיון שראיתי את האור עולה מחדרו, הצצתי דרך החרכים, והבחנתי שרבינו זלה"ה יושב על הריצפה ואומר תיקון חצות.

מרגלא בפומיה: "אלה תולדות נח" - תולדותיהם של צדיקים אלה מעשיהם הטובים. ג"ח - נוטריקון: נקודת חצות, ג'ן חמה...

מעשה שהיה בשנת תשמ"ג, כשהגר"צ אבא שאול זצוק"ל היה מוטל על ערש דווי במצב קשה, וזקוק היה לחמי שמים, פנה רבינו יהודה צדקה זלה"ה אל קבוצת תלמידיו, ואמר להם כזו הלשון: "אם באמת הינכם אוהבים את רבכם, כואו ללמוד עמנו בבית הכנסת 'משכיל אל דל' כליל ששי אחרי חצות, ויהיה לזכותו ולרפאותו'."

תיקון חצות של חכמי פורת יוסף

כאחד מן הימים שלאחר מלחמת יום הכפורים, נכנס מן ראש הישיבה, כמוהר"ר יהודה צדקה זצוק"ל, לישיבה, ודיבר בחום גדול על צער השכינה ומעלת תיקון חצות ולימוד התורה לאחר חצות - כמה דברים אלו עוזרים מאוד לשכינה ומקרים הגאולה. הרב הביא עמו את הספר "קרבן אשה" לרבינו אליהו שמאע הלוי

חכמי ורבני פורת יוסף

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

המשך הלכות בין המצרים

**האם מותר לברך ברכת שהחיינו
בבין המצרים ?**

שהחיינו ולא יחמיץ המצווה, וכתבו הפוסקים שה"ה בשמחת כבירת מילה וחתונה ושבע ברכות [שהוא שמחת חתן וכלה] יכול לברך שהחיינו, ויכול גם לפטור פרי חדש בברכות, אבל אחרים לא יכולים לצאת בברכות שמכרך שהחיינו כיון שהם יוצאים מדין שומע כעונה וא"כ יוצא שהם בעצמם בירכו, ולכן בעל השמחה שמותר לו לברך יכול לכוון על פרי או בגד חדש אבל אחרים לא יכולים לצאת ע"י ידי חובה.

האם מותר לשמוע שירים בבין המצרים ?

כתבו כל הפוסקים שאין לשמוע שירים בבין המצרים ויש מקלים לשמוע שירים שקטים שלא מרקידים וכן שמירת שירים בע"ש וכמוצאי שבת, ודעת הגרע"י להחמיר בזה (ילקו"י עמ' רי')

שירים ווקאליים לדעת שבט הלוי (ח"ב סי' קכז) ובהליכות שלמה (עמ' שסא) לאסור כיון שאין הבדל בין שירים רגילים לזה, ודעת הפוסקים הספרדים להקל בכך משום שזה לא ממש כלי נגינה, ועוד שיהיו שירים שקטים שלא מרקידים, וכן אם זה פרקי תהילים אע"פ שיש שם כלי נגינה להקל בזה (ילקו"י שם).

וכן מי שנוהג ומפחד להדרם מותר לו לשמוע שירים מחשש סכנה.

וכן צילצול של טלפון או מנגינת רקע בהמתנה מותר, כיון שאינם לשם שיר אלא כדי להנעים את ההשות של הצלצול.

וכן קייטנה של ילדים מותר כדי לשמח את הילדים ולהרגיע אותם.

כתב בשו"ע (סי' תקנא סעי' יז) שטוב להזהר שלא לברך שהחיינו בבין המצרים על פרי או מלבוש חדש, [וכתב המג"א משום שהוא זמן פורענות אין ראוי לברך שהחיינו והגיענו לזמן הזה], וכתב הרמ"א (שם) שאם הוא יפסיד את ברכת שהחיינו, כגון שהפרי הזה לא ימצא בשוק לאחר תשעה באב, מותר לאוכלו ולברך שהחיינו.

ומה הדין בשבת ?

לפי המקובלים (שער הכוונות פט ע"ג) אין לברך שהחיינו, אמנם לדעת הפוסקים (ט"ז ס"ק יז, מג"א ס"ק מב, לכו"ס ס"ק יז, ועיין עוד חזו"ע תענית עמ' קכט) יש להקל בשבתות שכנתיים משום עונג שבת.

האם למעוברת שראתה פרי חדש ומתאוזה לאוכלו מותר לברך שהחיינו ?

כתבו האחרונים (כה"ח אות ריא, חזו"ע תענית עמ' קלח) שמותר לה לאוכלו ולברך עליו שהחיינו.

מה יעשה אדם שכרך על פרי ונזכר שהוא פרי חדש ?

לדעת החזו"ע (שם) יברך עליו שהחיינו, אמנם בפרי עץ חיים (שער הברכות פרק ז) כתב שאמרו לו החכמים לאכול איתם פרי חדש בבין המצרים והוא אכל את הפרי בלא ברכת שהחיינו.

מתי התירו לברך שהחיינו ?

כתב בשו"ע (שם סעי' יז) אם יש לו פדיון הבן אומר

מעשר ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרב"ג רבי יעקב כהן
של"ט"א
מאברכי מוסדותינו

התרת קללות

שאלה: איציק שכעס על חבריו קילל אותם קללה נמרצת בשם ה' שואל המקולל האם הוא צריך לחוש לקללה זו.

תשובה: אם המקולל אינו צדיק גמור אפשר שהקללה תחול עליו לסיבת עוונותיו ולכן ראוי לו לחוש לה ויעשה התרת קללות ויפייס את חבריו שיתירו לו הקללה (כף החיים פלאגי א ז).

הנימוק: כתב הרמב"ם (פכ"ז מסנהדרין ה"א) "כל המקלל דין מדיני ישראל וכו' ולא דין ונשיא בלבו אלא כל המקלל אחד מירשאל לוקה שנאמר לא תקלל חרש ולמה נאמר חרש? שאפילו זה שאינו שומע ולא נצטער בקללה זו לוקה על קללתו" עכ"ל. ובספר החינוך (מצוה רלא) כתב "ידענו מכל בני העולם שחוששין לקללות ויאמרו שקללת בני אדם גם קללת הדיוט תעשה רשע במקולל ותדבק בו המארה והצער" ועי"ש ג' טעמים לאיסור לקלל ולב' הטעמים הראשונים נראה שם שהקללה אכן עושה רשע על המקולל, ואילו לטעם הג' אפשר שאינה עושה רשע וכל האיסור לקלל הוא רק כדי להשכיח הדין, ועוד הביא שם טעם מהרמב"ם שאסור לקלל כדי שלא יתרגל האדם לכעוס ולנקום ע"ש. וכתב שלדבריו אין נזק אל המקולל אלא רק פחיתות מידות של המקלל. ובשו"ת אגרות משה (ח"ג סימן עח) חידש דמקלל חבריו ודאי לא יחשוש בשמים לקללתו שהרי הוא עושה איסור בזה וגם הוא קללת חנם וכוונתו שלא יבא בזה שום רעה לחבריו וכל האיסור הוא רק על שמכח את חבריו בשם [ורק במקלל עצמו כתב שיש לחוש שיתקיים]. והאור החיים הקדוש (כלל פרק כג פסוק ח) הקשה איך יכול להיות שהקללה תחול על המקולל הלא ממ"צ אם המקולל חייב בפורענות זו גם כלי הקללה תבא עליו ואם אינו חייב מה תועיל קללתו של המקלל, והשיב שפעמים שאדם יתחייב בפורענות אלא שהקב"ה מאריך אפיה כמדת חסדו אבל כשאדם מקלל הוא מסוכסכ שעל עוונותיו שה' מאריך אפיו עליהם, ימהר לפרע ממנו, אבל אם לא יהיה במקולל שום עון לא תחול עליו הקללה ע"ש. וראה עוד בשו"ת תורה לשמה סימן תקח ואכמ"ל.

לזכרון עולם בהיכל ה'

איגרת ל בני הנעורים

קניאת ה'

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (במדבר כה, יא). פירש"י - בנקמו את נקמתי, בקצפו את הקצף שהיה לי לקצוף.

פינחס קינא את קנאת השם, כאב את כאבו של ה' ומסר נפשו, לא כל אחד שרואה חילול ה' מוכן למסור נפשו על כך, וזה מפני שלא כואב לו כל כך, כי מי שכוּבא לו צוּק ומוחא.

כבכא בתרא (פרק חזקת הבתים) משמע שאדם לא שותק כשרואה מישהו זר נכנס וכובש את רשותו או רכושו, וכן משמע בפרשת משפטים על הפסוק "אם במחאת ימצא הגנב... אין לו דמים" (שמות כב, א) פירש"י "אין כאן רציחה הרי הוא כמות מראשיתו, כאן למדתך תורה אם בא להורגך השכם להורגו, וזה הגנב להורגך בא שהרי יודע הוא שאין אדם מעמיד עצמו ורואה שנטולין ממונו בפניו ושותק, לפיכך על מנת כן בא שאם יעמוד עליו בעל המזון כנגדו יהרגו".

אין אדם שותק כשרואה שנטולין את רכושו, הוא עושה משהו, ומוכן אפילו ליהרג בשל כך, כשכואב מוחים. פינחס כאב את כאב ה', הוא הרגיש כי כבוד ה' הוא אוצרו וזהו כמו רכושו הפרטי, כשבאים לפגוע ולחלל את השם זהו פגיעה בעצמו וברכשו, ומוכן למסור נפשו על כך.

זהו תפקיד האדם בעולמו להרגיש כי התורה והמצוות הם רכושו הפרטי וכל פגיעה בהם זה כמו פגיעה בו, התורה לא שייכת כבר לה', כי לאחר קבלת תורה נעשתה התורה בדינה של "לא בשמים היא" (דברים ל, יב), כלומר לאחר שניתנה לעם ישראל היא שייכת להם בלבד, הם הבעלים היחידים על התורה ולא הקב"ה כביכול. ולכן כתב הרמב"ם אין התורה יכולה להשתנות יותר שאם יבוא נביא ויאמר שהקב"ה שלחו לעקור מצווה מן התורה נביא שקר הוא, שהרי אינה כבר בשמים ולא בבעלות ה' שיוכל לשנותה (עין יסודי התורה פרק ט').

יסוד זה מצינו גם אצל משה לאחר המגיפה בשיטים, כשאמר ה' אל משה: "נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים אחר תאסף אל עמיך" (במדבר לא, כ), ופרש"י אף על פי ששמע משה שמיתות תלויה בדבר (שהרי כותב אחר תאסף אל עמיך) עשה בשמחה ולא איחר. למשה רבינו אין רצון אלא רצון ה', זה מה שחשוב, רצון ה' זה אוצרו, וצריך לדאוג לזה כעל רכושו ממש, ולכן אם רצון ה' עכשיו היא נקמת ה' במדין אין לעכב וצריך לעשות זאת בשמחה אפילו אם יעלה לו במחיר חייו. - זהו הבעל הבית האמיתי על התורה והמצוות, כי מרגיש שהתורה שלו ומחייב לדאוג לה.

גם בשבירת הלוחות מצינו רעיון זה שכן זכה משה שנאמר לו "אשר שברת" ישר כוח ששברת, וצריך עיון

נתן לאלהיו א"ל מאי עבד קוב"ה בהיה שעתא א"ל קא מחיך ואמר נצחוני בני נצחוני בני".

הקב"ה אומר "ניצחוני בני" אבל תמוה מדוע לחיך? בדרך כלל המנצחים הם המוחייכים ולא המנוצחים, אלא שהיה השמחה האמיתית של הקב"ה, כשעמד ר' יהושע בהחלטיות על רגלו ופסק בוודאות "לא בשמים היא", התורה שייכת כבר לנו ואנו הפוסקים והמחליטים ואין הלכה כמו השמים.

הקב"ה שמח כשרואה שכניו עצמאים בתורה, התורה כל כך שלהם כל כך בבעלותם עד שכוחם אף לסתור את אמת התורה כביכול, הם כביכול שוברים את התורה בכוח בפסיקתם למען אמת התורה, זהו הישר כוח הגדול, וממילא גם השמחה גדולה - על זה החיך של הקב"ה, זוהי שמחת התורה.

שמעתי מאחד המשגיחים שאמר, שכשם שמצווה לפתוח ישיבה ותלמוד תורה כן מצווה לסטור אותם כשרואים שהמקום אינו מצליח ומכשיל, שאדם בטבעו לא אוהב להיות מנוצח ולהפסיד, אבל גדולתו לדעת שפעמים צריכים גם לסטור, צריך לדעת מה הנכון והמועיל לתורה. צריך את כוח האמת להיות מסוגל ולהחליט שפעמים השבירה היא התיקון, כדאמר חז"ל "סתירת זקנים בנך" - מי שבעל בית ואכפת לו מסוגל.

איתא כבא קמא (מא: שמעון העמסוני (נחמיה העמסוני) היה דורש כל "אתן" שבתורה (לדיכוי, כלומר כל "את" בא לרבות דברים הדומים לנושא כגון כבוד את אביך ואת אימך "את" "את" באו לרבות את אשת אביך וגם את אחיך הגדול שצריך לכבד גם אותם), כיון שהגיע לפסוק "את ה' אלקיך תירא" פירש (חזר בו מכל לימודו כי מה אפשר לרבות ולדמות דבר לקב"ה), אמרו לו תלמידיו רבי, כל "אתן" שדרשת מה תואר עליהן? אמר להם: כשם שקבלתי שכן על הדרישה כך קבלתי שכן על הפרישה, עד שבא ר' עקיבא ולימד, "את ה' אלקיך תירא" לרבות תלמידי חכמים.

ר"ש העמסוני חזר בו מכל דרשותיו ואמר "כשם שקבלתי שכן על הדרישה כך קבלתי שכן על הפרישה". ותמוה בשלמא שכן על הדרישה ללמדנו שאפילו על לימוד טעות ולא נכון יש שכן שתורה לא ניתנה למלאכי השרת ואפשר לטעות בדרישה והשכן בא על עצם העמל וההשקעה. אבל על הפרישה תמוה מדוע לקבל שכן? והרי הלימוד לא נכון וטעות אם כן הכרח עליו לחזור בו ולפרוש.

אלא שכוח אמת התורה שבו היא היכולת לחזור בו למען אמת התורה, איכפת לו מהתורה ודואג לאמיתותה, כשפורש מכל לימודו וחוזר בו הוא לכאורה שובר את תורתו שלו למען אמת התורה על זה מקבלים ישר כוח - מקבלים שכן גם על הפרישה.

צריך להרגיש שהתורה היא חלק מעצמותו וצריך לעשות לה משמרת מכל משמר אפילו אם הדברים כרוכים בהפסד של דבר אחר, זוהי גדולתו של אדם שמרגיש "בעלים" על התורה, גדולה אשר זוכים לה לישר כוח.

מה ישר כוח שייך כאן? ומה שבח יש על עצם שבירת הלוחות?

אלא שיש לומר שמשא הוכיח במעשה זה שהוא בעל הבית על התורה, משה הבין שהתורה לא יכולה להיות שייכת לעם שחוטא בעגל במרגלות הר סיני, לעם שכזה לא מגיע לו תורה שכזאת הכתובה באצבע אלוהים.

לא כל אחד יכול לשבור תורה, רק מי שמרגיש שהתורה חשובה לו כל כך, מוכן לשבור אותה, כי הוא מבין שאסור לה להיות בידיהם של עם שכזה, וכשם שמצינו אצל הקב"ה שגנו את האור שכרא ביום הראשון כי ראה שאינו כדאי שישתמשו בו הרשעים, ולכן גזו לצדיקים לעתיד לבוא (עין רש"י בראשית א, ד).

כדי לשבור תורה צריך כוחות נפש אדירים, לא כל אחד היה מוותר על לחות יקרות אלו. רק מי שבאמת איכפת לו מאמיתות התורה יכול לשבורה, כדי לשבור תורה צריך להיות בעל הבית עליה.

משה הוכיח בשבירתם שהתורה שלו שהוא "בעל הבית" וממילא מגיע לו ישר כוח על כך, - מגיע לו את "ונתתי לו בריתי שלום".

איתא כבכא מצינא (נט: באותה סוגיה מצערת "בתנורו של עכנאי" שסופה נידו את ר' אליעזר הגדול "תנא באותו היום השיב רבי אליעזר כל תשובות שבעולם ולא קיבלו הימנו, אמר להם אם הלכה כמותי חרוב זה יוכיח, נעקף חרוב ממקומו מאה אמה ואמרי לה ארבע מאות אמה. אמרו לו אין מביאין ראייה מן החרוב חזר ואמר להם אם הלכה כמותי אמת המים יוכיחו, חזרו אמת המים לאחוריהם. אמרו לו אין מביאין ראייה מאמת המים חזר ואמר להם אם הלכה כמותי כותלי בית המדרש יוכיחו, הטו כותלי בית המדרש ליפול. גער בהם רבי יהושע אמר להם אם תלמידי חכמים מנצחים זה את זה בהלכה אתם מה טיבכם, לא נפלו מפני כבודו של רבי יהושע ולא זקפו מפני כבודו של ר' א' ועדיין מטין ועומדין. חזר ואמר להם אם הלכה כמותי מן השמים יוכיחו, יצתה בת קול ואמרה מה לכם אצל ר' א' שהלכה כמותו ככל מקום. עמד רבי יהושע על רגליו ואמר "לא בשמים היא".

מאי לא בשמים היא? אמר רבי ירמיה שכבר נתנה תורה מדר סיני אין אנו משגיחין בבת קול שכבר כתבת בהר סיני בתורה אחרי רבים להטות (שמות כג). אשכחיה רבי

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

שרה בת נעמי

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת פינחס

בתמונה שלפניכם הוטמנו 15 פריטים מפרשת השבוע!
מי יגלה הכי הרבה פריטים?
בהצלחה!

הפריטים שעליכם לחפש:

רומח - הנשק שבו פנחס דקר את זמרי ואת כזבי
שק חיסה - מהמנחות שמפורטות בפרשה
אבן חן כחולה - מהחושן של הכהן הגדול
שופר - לראש השנה המוזכר בפרשה
מטה עץ - המטה של משה רבנו
אתרוג - אחד מארבעת המינים המתואר בפרשה
כד שמן זית - לגר התמיד ולמנחות
מגילה פתוחה - תורת הירושה של בנות צלפחד
כבש לבן - מקרבן התמיד שמקריבים פעמיים ביום
כיס עור - לכסף הנדבות למקדש
פעמון זהב - מהפעמונים של מעיל הכהן הגדול
חוט ארגמן - מהחושנים של בית המקדש
סל נצרים - לביכורים הנזכרים בפרשה
חרב - סמל הניצחון על מדין
חותם עגול - סמל המנהיגות שעבר ליהושע

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"עלה אל הר העברים... וראה את הארץ"

משה רבנו משקיף על ארץ ישראל

אבל משהו כאן שונה מהתמונה המקורית... האם תצליחו למצוא את כל 15 ההבדלים?

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

בני ישראל

דברי תורה
דרך אודו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת פינחס

נמצא שכוח העליון שזכה בו פנחס המיוחס, שהייתה לו כהונת עולם לו ולזרעו אחריו, זכה לקנאה דקדושה, בא לו מכוח עמלו וגבורתו שהתגבר על יצרו כל ימי חייו, ודווקא מתוך הקושי והנסיון זכה להתרומם על כל בני דורו ולזכות להיות אהובו הגדול של המלך, ולהציל את כל בניו הקדושים ולהחשית תיקון עולם בלכות שדי.

והעידה רוח הקודש שכל קנאותו הייתה לשם שמים מסטרא דקדושה, וכפי שאמרו חז"ל לפי שהשכטים מבזין אותם 'הראיתם בן פוטי זה שהרג נשיא שבט מישראל', בא הכתוב ויחסו אחד אהרן.

ויש שפירשו דהיינו שטענו עליו כי מחמת שהוא בא מיתרו שהוא שורש קין ע"כ היה נמשך אחר מעשה קין להרוג את הנפש, וע"כ בא הכתוב ויחסו אחד אהרן, היינו לא מצד שהוא נמשך אחר מעשה קין רק שנמשך אחר אהרן ומדתו, למסור נפשו ונשמתו עבור כלל ישראל, וזה שאמרו בירושלמי (נזיר כג:) קפצה עליו רוח"ק וקנא לשם ה' אלוהיו בכח קינאה דקדושה, וכמבואר בשער הפסוקים ריש פרשתא דא ששלוש קנאות נאמר בפסוק בקנאו את קנאתי ולא כילתי בקנאתי וכו', והם כנגד שם אהיה במילוי ההין גי' קנ"א, ושם אהיה בריבוע (א' פעמים א', ה' פעמים ה', י' פעמים י', וה' פעמים ה') גי' קנ"א ושם אלוהים וארנות גי' קנ"א. ללמדנו שכל הקנאות באו מסטרא דקדושה.

ולומדים מענין זה יסוד גדול מאוד: **אדם שיש לו נסיונות בעבודת ה' ידע שזמני הנסיון הם הימים הכי מוכתרים שיש לו עלי אדמות. לפי שבהם יכול לאסוף את היהלומים המוכתרים ביותר בתוך עמקי הקלי', והיא היא מטרת מה שכרא ה' ימי שנאה וימי אהבה**, שכמי שנאה דייקא ניתן להגיע לדרגות היותר גבוהות, על ידי התגברות על הרע והתכללותו בטוב הנצחי ועשיית רצונו יתברך כרצונו אמן.

ואומר הרב גליא רוא הנזכר שבעל תשובה אשר מכניע מידה רעה ששיכת לאומה מסוימת, הרי הוא מציל את כל עם ישראל מאותה אומה ששיכת לאותה תאוה, לפי שכאשר יש מישור שזוכה לעשות תשובה ולמגר את השורש של אותה אומה מן העולם העליון והרוחני, ממילא זה משפיע על העולם השפל הזה ולא זו בלבד אלא שלאחר מכן על ידי מעשיו הטובים זוכה לעיבוד נשמות של צדיקים שיסיעוהו בעבודת ה', וכפי שמוכר כאן בזוה"ק שכשעה שעשה פינחס אותו מעשה נתעברו בו נפשות נדב ואביהוא, וכתוב בארז"ל (פ' ויקרא) שהם היו ג"כ שורש קין ורצו לעשות תיקונים גדולים ולא נטלו עצה ממה שהיה ואהרן ועשו לבדם, ע"כ נאחזו בהם החיצונים שנקראים אש זרה וכו' אבל עתה על ידי פנחס זכו להעלות במעשיו הקדושים זכותם תגן עלינו אמן.

ומסביר שם שעומק שורש הענין הוא עפ"י מה שידוע מה שאמרו על פנחס 'ראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אימו עגלים לע"ז וכו', לפי שהיה פנחס גם נכדו של יתרו שפיטם וכו', וידוע שיתרו היה מארץ מדין אשר 'זמות סוסים וזמחם', וכפי שמצינו שהם הם אשר הכשילו את ישראל על ידי בנותם המתועבות,

וכפי שידוע שכל אומה ואומה יש לה את הבחינה של סוד היצר הרע השולטת עליו, וכמו שביקש ה' מן האומות שיקבלו את התורה, והללו אמרו שאי אפשר להם ללא לרצוה, והללו שלא אפשר בלא לנאוף, וכיוצא. לפי שכל אומה מושרשת במקום אחד בקומת האדם דקליפה שבעולם דסטרא אחרא, ולפי מיקומם יש להם את אותה בחינה שקשורה לאותה אבר ומקום אשר מושרשים בו.

והנה פנחס אשר יש בו מאותם תכונות ונסיון של יצר הרע דבחינת מדין, שהרי אבי אמו משם היה, צריך להתאמץ רבות ולהלחם נגד יצרו הרע מתוך מסירות נפש ללא ליפול לזרועות הייאוש המסוכן, **ולעורר את מידת האופק והקדושה על מידת הרצון לתענוגות ולדאגה האנוכית אשר הייתה מושרשת בתכונות אנשי מדין מקום אבי אימו**, ולהתגבר לאחר כל נפילה כפי ערכו הקדוש בבחינת 'שבע יפול צדיק וקם', וצדיק דהיינו אשר מושרש במידת היסוד.

ומחמת שהיה משיב את חמת עצמו בכח מידת הרחמים והאופק אשר לו, על כן זכה ליטע ב' שורשים וענפים א. שיהיה לו את מידת הקינאה לדבר ה' על עבירות חמורות מעין אלו של רדיפת הטומאה, ולמחות ככל עוז לשם שמים עד כדי כך שיהיה מוכן להמית את עצמו על כך.

ב. ונטע על ידי כן שורש וענף לגורם שיתעורר בעולם העליון מידת האופק וכפיית האש של הרין על ידי מידת הרחמים, ונתקים הפסוק 'השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כיליתי את בני ישראל בקינאתי'.

וכפי שידוע שכל מעשה אשר יעשה האיש הישראלי בעולם הזה, הרי הוא משפיע בשורש הא"ק ואכ"ע שלו אשר בעולם העליון, ובני ישראל בנים של קודשא בריך הוא ושכינתיה משפיעים על הפרצופים העליונים,

וכפי שכתוב במדרש בשעה שאדם לומד בעולם הזה גם הקב"ה לומד בעולם העליון, וכפי שאיתא הרכה בחז"ל, ויעוין בדרשת הרש"ש לתקיעת שופר שכתב שכאשר לב האדם רועד ומתעורר מקול השופר בעולם הזה, אזי מתעורר גם הלב העליון של בחינת ז"א להתעורר מן הדורמנטא להשפיע שפע קדוש על עם ישראל.

'פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל ולא כיליתי את בני ישראל בקינאתי'

זכה פנחס בן אלעזר במעשה זה שעשה למה שאף אדם לא זכה. הקב"ה כביכול ביקש לכלות את בני ישראל בקנאות, ופנחס זכה לבטל את כילוי עמ"י.

וכמוכן שאין לנו הכנה בעומק כילוי זה, וכמו שמצינו שאמר ה' למשה 'הרף ממני ואשמידם ואעשה אותך לגוי וכו', דהיינו כילוי גמור לשרשרת ישראל אשר נועדה לתיקון עולם במלכות שדי, כילוי כזה שיגרום שיתחיל הכל מתחילה, משורש וענפים חדשים דבר אשר יגרום לירידת עולמות והרחקת עת התיקון של העולם במלכות שדי כביכול.

וכל זאת מחמת תוקף הרין הקשה אשר נוצר על ידי חילול שם שמים שנעשה ע"י נשיא שבט מישראל. וכל ישראל רואים זאת בעיניהם ולא קמים למחות על כבוד שמים אשר מחולל. **מעשה זה של חוסר מחאה על כבוד שמים אשר היה נתון בידי כל אחד מישראל ולא מיחה גרם לקיטרוג עצום על כל ישראל**, עד כדי כך שלפי דין נתייבו כליה למקום, וכאשר מידת הרין מתוחה ושולטת בעולמות התחתונים ממילא אין כאן מקום להנהגת רחמים, ויש הכרח לקיים את הרין של כביכול חלילה כילוי לעם הקודש.

וכאשר קנא פנחס לה' אלוהיו ועשה מעשה אשר מסכן את חייו, גרם בזה למתק את הרין בשורשו, שהרי פעל מתוך ידיעה שיהרגוהו, ובכל זאת הלך וקינא לשם ה', ואחר שנמתק הרין היה שייך לדון את ישראל במידת הרחמים, ולא היה הכרח להקב"ה לכלות את ישראל. ונמצא א"כ שלא רק קינא לשם ה' אלוהיו, אלא גם הציל את בניו של המלך מכיליון ומיתו, אשר היה מוכרח להגיעם על פי הרין.

ויש להבין מה הסיבה שדוקא פנחס זכה להזכר בהלכה זו שהבעל ארמית קנאים פוגעים בו, ולא זכה לזכות גדולה זאת אף אחד אחר מישראל, אלא ודאי שלא יתכן שלזכות גדולה כזו לא יקדם לה שורש חכות קודמת של מסירות נפש, שהיא אשר תוליד את הזכות הגדולה הזאת להשיב חרון אפו של מלך, ולהציל את בניו אהוביו של המלך, ולא זו בלבד אלא להצילם ממיתה שתהיה מוכרחת לעשותה על ידי המלך בכבודו ובעצמו, וכמבואר לעיל.

בספר 'גליא רוא' לרבי אברהם תלמיד הארז"ל כתב שהשורש והסיבה לזכות זאת של פנחס היא המסירות נפש שמסר נפשו להתגבר על יצרו העשוי מאש, ולכנותו במידת הרחמים שהיא בחינת היסוד, שהיא הבחינה של החומה וכוח האופק שיש במידותיו של האדם.

הזדמנות אחרונה

להיות שותפים בבנין התורה!

זכינו ברוך השם שבית המדרש החדש נפתח לרווחת הלומדים
ונמסדים בו שיעורי תורה מדי יום

זכות מיוחדת!

כל התורם 2,600 ש"ח ומעלה – יזכה להכנס לברכה אישית בחדרו של מודנו ודבנו שליט"א
ושמו יונצח בלוח התורמים המקימים בהיכל בית המדרש החדש

הבנייה הושלמה – הגיע הזמן לדהט את בית דה'!

אנו זקוקים לעזרתכם להשלמת ריהוט ואבזור בית המדרש:
ספסלים | שולחנות | ספרים | ארון קודש | תיבה | ועוד..

לפרטים ולתרומות: 053-3155010 - הרב עמית גוראלוב שליט"א

"וזהב הארץ ההיא טוב" – השקיעו בזהב נצחי, בתורה הקדושה!